

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/53/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3721200483
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3721200483.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobkyne V. O., nar. XX. 4. XXXX, bytom A. N., P. 1, zastúpenej JUDr. Tiborom Bickom, advokátom, so sídlom Považská Bystrica, Dukelská 972/7-3 proti žalovanému M. Z., nar. XX. 8. XXXX, bytom A. N., P. 1, zastúpenému JUDr. Dušan Divko, advokát, spol. s r.o., so sídlom Považská Bystrica, Šoltésovej 346/1, IČO 368 60 654, o vypratanie nehnuteľnosti, úpravu užívania nehnuteľnosti a zdržanie sa rušenie vlastníckeho práva, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 6C/6/2021-57 zo dňa 30. júna 2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach vo výrokoch III. o zamietnutí zvyšku žaloby žalobkyne a výroku IV. o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e.**

Žalovaný má voči žalobkyni **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom konanie v časti o vypratanie dvoch miestností na prízemí vpravo od vchodu rodinného domu súp. č. X postavenom na parc. KNC XXX zastavaná plocha a nádvorie o výmere 863 m² v Považskej Bystrici zapísanom na LV č. XXXX, k.ú. Orlové zastavil /výrok I./, žalovanému uložil povinnosť zdržať sa rušivých zásahov do vlastníckeho práva žalobkyne k rodinnému domu súp. č. 1 postavenom na parc. KNC XXX zastavaná plocha a nádvorie o výmere 863 m² v Považskej Bystrici zapísanom na LV XXXX, k. ú. Orlové spočívajúcich v zamedzovaní prístupu do kuchyne a izby nachádzajúcich sa na prízemí vpravo od vchodu, ktorého sa žalovaný dopúšťa ich uzamknutím, zamedzovaním vstupu a akýmkoľvek konaním, ktorým by znemožnil či sťažil užívanie týchto priestorov žalobkyňou /výrok II./, vo zvyšku žaloby žalobkyne zamietol /výrok III./ a o náhrade trov konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania /výrok IV./.

2. Na odôvodnenie tohto rozsudku súd uviedol, že žalobkyňa sa upravenou žalobou domáhala, aby súd zaviazal žalovaného k povinnosti v dome súp. č. 1 postavenom na parc. KNC XXX zastavaná plocha a nádvorie o výmere 863 m² v Považskej Bystrici k. ú. Orlové zapísanom na LV XXXX /ďalej len predmetná nehnuteľnosť, alebo predmetný dom/ do 3 dní od právoplatnosti rozsudku vypratať dve miestnosti na prízemí vpravo od vchodu označené v znaleckom posudku, ktorý vypracoval znalec S. N. na str. 7 ako I. a II., uložiť žalovanému povinnosť nevstupovať v dome súp. č. 1 postavenom na parc. KNC XXX zastavaná plocha a nádvorie o výmere 863 m² v Považskej Bystrici k. ú. Orlové zapísanom na LV XXXX do kuchyne a izby v užívaní žalobkyne, ktoré sa nachádzajú na prízemí vpravo od vchodu, nevykonávať žiadne úpravy a zásahy, neukladať v nich akékoľvek predmety, miestnosti zamykať a pod. a zdržať sa akéhokoľvek konania, ktoré by žalobkyňu rušilo v pokojnom užívaní miestnosti. Uviedla, že je spoluvlastníčkou predmetného domu a to v podiele 4/12. Spoluvlastníkom predmetného domu sú ďalej v podiele 4/12 jej brat L. Z. a v podiele 4/12 aj žalovaný. Spoluvlastnícke podiely nadobudli sčasti dedením po ich matke, sčasti darovaním od otca a sčasti odkúpením spoluvlastníckych podielov od ďalších súrodencov. Predmetný dom bol pôvodne plánovaný ako pohostinstvo s bytmi, avšak s

postupom času bol užívaný iba ako tri byty, dva na prvom podlaží a jeden na prízemí. Byty na prvom podlaží užíval žalovaný M. Z. s bratom L. Z. a byt na prízemí užívala ona s manželom O. O.. Brat L. Z. užíval na poschodí tri miestnosti s kuchyňou a sociálnym vybavením, žalovaný M. Z. taktiež tri izby s kuchyňou a sociálnym vybavením a ona na prízemí užívala päť izieb so sociálnym vybavením. Z uvedených piatich izieb jej bytu tri izby užívala ona s manželom O. O. a dve izby užíval jej otec. Reálne rozdelenie domu a bezodplatné užívanie dohodnutých bytov tak, ako uviedla fungovalo niekoľko desaťročí, nikto zo spoluvlastníkov nemal k tomu pripomienky, ani výhrady, všetkým to takto vyhovovalo. Všetky byty a spoločné priestory majú samostatné merače energií. Po smrti manžela žalobkyne si začal žalovaný M. Z. robiť nároky na miestnosti, v ktorých býval predtým otec spoluvlastníkov (označené v priloženom Znaleckom posudku znalca N. na strane 7 na situačnom nákrese ako I. a II.). Približne od roku 2019 obmedzoval žalobkyňu v ich užívaní, nedovolil jej tieto uzamknúť, začal si tam ukladať svoje veci, ako napríklad bicykel, staré matrace a podobne. Ich vzťahy sa vážne narušili, v dôsledku čoho bola nútená podávať na polícii trestné oznámenia. V júni 2020 ju žalovaný fyzicky napadol. Na OOPZ Považská Bystrica je tak proti žalovanému vedené trestné stíhanie pre prečin ublíženia na zdraví. Hoci o spôsobe a rozsahu užívania nebola spísaná žiadna písomná dohoda platí, že sa na tom všetci súrodenci konkludentne dohodli. Byty si sami spravujú, opravujú a uhrádzajú energie a ostatné náklady. Potvrďuje to mnohoročné nerušené užívanie ich bytov, až do doby, keď si žalovaný začal robiť neodôvodnené nároky a obmedzovať žalobkyňu. K zmene pomerov, ani k novej dohode spoluvlastníkov nedošlo.

3. V priebehu konania žalobkyňa vzala svoju žalobu v časti o vypratanie dvoch miestností na prízemí vpravo od vchodu predmetného domu späť s poukazom na to, že žalovaný po začatí konania odniesol bicykel a odstránil lampu zo sporných miestností.

4. Súd vykonal v spore dokazovanie, z ktorého zistil, že strany sporu a p. L. Z., nar. XX.X.XXXX sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností predmetných nehnuteľností, každý v podiele 1/3, tak ako je to zapísané na LV č. XXXX, k.ú. Orlové. Žalobkyňa užíva prízemie rodinného domu, žalovaný spolu s bratom užíva vrchné poschodie rodinného domu. Zo záznamu z vyjadrenia p. H. D. zo dňa X.X.XXXX vyplýva, že dlhé roky pozná žalobkyňu, ktorá býva v Orlovom č. 1. Dňa 15.6.2020 jej žalobkyňa okolo obeda volala na mobil, že má úraz, ktorý jej spôsobil brat M. Z. tak, že ju na záhrade pri dome ubil palicou, sácal ju, pričom spadla na koleno na betónové schody a nemôže na nohu chodiť. Pýtala sa jej, čo má robiť. Povedala jej, aby išla na úrazovku, že ak chce, pôjde s ňou. Pretože bola od hlíny a celá špinavá, potom, čo sa umyla a prezliekla, prišla pre ňu pred panelák a išli spolu do nemocnice v Považskej Bystrici. Cestou jej ešte raz povedala, že ju brat M. Z. napadol palicou na záhrade, bil ju po celom tele, strkal ju, aby odišla z jeho role a v dôsledku toho pani O. niekoľko krát spadla na zem. Takto strkajúc ju prišli až ku schodom na briežku zo záhrady a keďže ju M. Z. stále bil a sácal, znova spadla na uvedené schody. Pri tomto páde pocítila v pravom kolene bolesť a v dôsledku toho mohla chodiť iba s bolesťou. Videla ako p. O. krívala a sťažovala sa na bolesť. Ďalej uviedla, že situáciu v dome pozná, v ktorom pani žalobkyňa býva, bola u nej viackrát a vie, že na dve miestnosti jej bytu, v ktorých do smrti býval jej otec V. Z. s manželkou G., si robí nárok práve M. Z.. Žalobkyňa sa jej viac krát sťažovala, že má obavu, aby ju brat nenapadol, že ju provokuje a obmedzuje v užívaní jej bytu a robí jej napriek. Preto sa mu snaží vyhýbať. Žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že od narodenia užívala s rodičmi dole 5 miestností, bola najmladšia z detí, jednalo sa o bytovú jednotku. Neskôr užívala 3 miestnosti v spodnej časti a rodičia užívali dve miestnosti, ktoré sú predmetom sporu - izbu a kuchyňu. Súrodenci boli starší, užívali hornú časť domu, tam bolo 8 miestností, každý užíval 4 miestnosti. Takto to v podstate fungovalo až do r. 2020, kedy nastali problémy. Žalovaný prestal pracovať, boli zatvorené krčmy a robil problémy. Izbu a kuchyňu po smrti rodičov (r. 2002, r. 2011) užívala ona. Do týchto miestností mal prístup aj žalovaný so svojim bratom. Robila sa tam totálna rekonštrukcia. Ona im tam nebránila vstupovať. V spomínanom r. 2020 si však žalovaný začal dávať do izby a kuchyne svoje bicykle, vrtačky, rôzny odpad. Namontoval do kuchyne tiež lampu. V súčasnosti sa v izbe a v kuchyni nenachádzajú žiadne veci žalovaného. Žalovaný jej bránil v užívaní sporných miestností tak, že tieto zamykal, nemala k nim aj mesiac prístup. Keďže to bolo v decembri 2020, resp. v januári, februári 2021 bol to problém, nakoľko sa nemohla dostať ku kúreniu, resp. k ventilom na radiátoroch. Ďalej žalovaný zhadzoval dvere, rozhádzal jej periny. Nebolo dňa, aby jej tam niečo nespravil. Tiež rozbil dva stolíky, otváral okná, vynášal jej knihy do skladu, vynášal tiež nábytok, potrhával žalúzie, vyložil časť kredenca a naložil si tam svoje veci. Nepodielal sa na úhrade energií za tieto miestnosti. Fyzicky je napadol, pri tých miestnostiach, keď išla po chodbe. Musela vyhľadať aj lekára. Tiež vyvrátil vložku zámku v kuchyni. Žalovaný na pojednávaní uviedol, že sporné miestnosti - izbu a kuchyňu užívali ešte v čase, keď žili, ich rodičia. Žalobkyňa užívala spodnú časť domu, on a brat Ivan užívali vrchnú časť domu. Po smrti rodičov si žalobkyňa začala

prerábať izbu a kuchyňu. Ona, keď sa voči tomu ohradili, povedala, že to bude pre ostatných súrodencov. V tom čase boli šiesti súrodenci podieloví spoluvlastníci domu. Nakoniec tam ani súrodenci nechodili. Dňa 14. 6. 2014 ho žalobkyňa napadla na dvore, keď mu zahasila cigaretu na líci. Žalobkyňa tvrdila, že to je jej, že jej to rodičia dali. Žalobkyňa mala tieto miestnosti zamknuté, nechcela ich tam pustiť. On s týmto nesúhlasil, a preto vznikla hádka. Poprel, že by vyhodil taniere zo sporných miestností, len ich posnul a dal som si tam svoje. Potvrdil, že predmetné miestnosti zamkol, stalo sa to raz asi na 2-3 týždne. Vymenil tiež vložku na kuchyni a žalobkyňa nemala kľúč. Nie je si vedomý, že by rozbil 2 stolíky. Okná otváral cez leto, nie pravidelne. Potvrdil, že vyložil knihy žalobkyne do skladu, ale nevyhodil ich. Poprel, že by vynášal nábytok. Tiež poprel, že by žalobkyňu niekedy fyzicky napadol. Potvrdil, že plánoval zhodiť dvere zo sporných miestností, ale nakoniec to neurobil. Tiež potvrdil, že chcel do miestností umiestniť vŕtačky a tiež, že si tam dal aj bicykel. Periny žalobkyne nerozhadzoval. Poprel, že by pokazil žalúzie. Svedkyňa V. B., sestra strán sporu, uviedla, že medzi žalobkyňou a žalovaným sú veľké problémy, až sa obáva, ako to celé dopadne. Odjakživa to fungovalo tak, že žalobkyňa užívala spodok domu a bratia (žalovaný a brat L. Z.) vrchnú časť domu. Keď rodičia zomreli, súrodenci, ktorí v dome bývajú vyplatili ostatných. Tak sa ústne dohodli (r. 2019). Rodičia ešte počas života užívali kuchyňu a spálňu v spodnej časti. Takto to fungovalo odjakživa. Celý problém nastal z toho dôvodu, že po smrti rodičov žalobkyňa začala prerábať kuchyňu a izbu. Ostatným súrodencom sa to nepáčilo. Žalovaný má svoj byt hore otvorený, niečo ako internát. Žalobkyňa chce celú spodnú časť. Tvrdí, že jej to rodičia sľúbili. Ona o tomto nevie. Vzťahy v rodine sú veľmi narušené. Vie, že žalovaný si do týchto miestností umiestnil bicykel. Svedkyňa O. R., sestra strán sporu, uviedla, že celý problém začal z dôvodu, že žalobkyňa si začala nárokovvať 2 miestnosti - kuchyňu a izbu, v ktorých bývali pôvodne rodičia. Tvrdila, že jej to rodičia darovali. Začala to prerábať. Oni však boli všetci z toho prekvapení. Žiadny papier o tom nemala, že by jej to rodičia darovali. Vrch domu užívajú 2 bratia (žalovaný a druhý brat). Žalovaný tam býva ako na internáte. Ak odchádza z domu, musí si všetko osobitne pozamykať. Brat L. má vydelenu svoju časť. Žalobkyňa obýva spodnú časť. Tá má vydelený svoj byt, ktorý si zamkne. Čo sa týka sporných 2 miestností, nebola žiadna dohoda o užívaní. Po smrti otca tam zostala bývať babka. Žalobkyňa tvrdí, že jej babka (druhá manželka otca) mala sľúbiť, že celý byt zostane jej, avšak babka tam nemala žiadne práva. Svedkyňa H. D., priateľka žalobkyne uviedla, že od žalobkyne, že sú medzi ňou a žalovaným nezhody. Svedkom nedorozumení však nebola. Vie, že rodičia obývali dve izby, kuchyňu a izbu na spodnom podlaží. Žalobkyňa tam robila prerábky a z tohto dôvodu si na tieto nárokuje. Rovnako si začal robiť nároky aj žalovaný a z tohto celého vyplývajú problémy. Vie, že žalovaný tieto miestnosti zamykal, vymieňal kľúče. Tiež si tam dal bicykel, nejaké riady. Ona nevie o skutočnostiach týkajúcich sa uzavretia dohody o užívaní predmetných miestností. Žalobkyňa užívala vždy spodok domu, bratia vrchné podlažie.

5. Uvedené skutočnosti súd posúdil podľa § 123, § 126 ods. 1, § 136, § 137 ods. 1, § 139 Občianskeho zákonníka v spojení s § 137 písm. a) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok /ďalej len CSP/. Uviedol, že dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je dôvodná len čiastočne. Žalobkyňa sa v konaní voči žalovanému domáhala 3 nárokov: vypratania nehnuteľnosti - dvoch miestností - kuchyne a izby v rodinnom dome, ďalej uloženia povinnosti žalovanému nevstupovať v rodinnom dome do kuchyne a izby, nevykonávať žiadne úpravy a zásahy, neukladať v nich akékoľvek predmety, a tiež uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa akéhokoľvek konania, ktoré by žalobkyňu rušilo v pokojnom užívaní týchto miestností, miestnosti zamykať a pod.. V konaní bolo nesporné, že žalobkyňa a žalovaný sú podielovými spoluvlastníkmi rodinného domu súp. č. 1 v obci P., a to každý v 1/3-ine. Tiež bolo nesporné, že ďalším spoluvlastníkom je L. Z., ktorý rovnako vlastní v predmetnom rodinnom dome podiel 1/3-ina. Pre podielové spoluvlastníctvo je charakteristické, že je len ideálne, nikomu neprislúcha reálna časť, všetci spoluvlastníci majú rovnaké práva a povinnosti k spoločnej veci. Každý z ideálnych spoluvlastníkov je spoluvlastníkom celej nerozdelennej veci a výška podielu vyjadruje mieru, v akej sa jednotliví spoluvlastníci podieľajú na vlastníckom práve k spoločnej veci (podiel na rozhodovaní o nej, ako bude užívaná, ako sa s ňou bude nakladať, príp. ako bude rozdelená). Podstata podielového spoluvlastníctva spočíva v tom, že každý zo spoluvlastníkov je z hľadiska zákona samostatným právnym subjektom a má tie isté oprávnenia ako jediný vlastník, s tým rozdielom, že rovnaké oprávnenia majú aj ostatní spoluvlastníci. Spoluvlastnícky podiel neznamená, že by sa vlastníctvo vzťahovalo len na určitú konkrétnu časť, na tom nemení nič ani dohoda spoluvlastníkov o spôsobe a rozsahu užívania spoločnej veci. Takáto dohoda platí len medzi spoluvlastníkmi a nemá vplyv na rozdelenie ideálnych podielov podľa zákona. Vlastník sa môže podľa § 126 Občianskeho zákonníka domáhať podaním negatívnej žaloby ochrany proti každému, kto neoprávnene zasahuje do jeho práva, najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje. Vlastnícke žaloby sa týkajú subjektov, ktorých neviaže rovnocenné vecné právo k tej istej veci, preto sú v zásade vylúčené

medzi spoluvlastníkmi. Vzájomné nezhody medzi podielovými spoluvlastníkmi sa riešia na základe § 139 Občianskeho zákonníka. Užívanie spoločnej veci spadá pojmovo pod jej správu a participácia spoluvlastníkov na užívaní veci je ovládaná princípom majorizácie. Prípadná korekcia rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka sa môže uskutočniť prostredníctvom súdneho rozhodnutia v zmysle § 139 Občianskeho zákonníka. Judikatúra však pripúšťa, že spor medzi spoluvlastníkmi môže byť riešený aj prostredníctvom negatívnej žaloby. V ktorom prípade sa pri spore medzi spoluvlastníkmi o užívaní spoločnej veci jedná o spor zo správy spoločnej veci (§ 139) a kedy je tento spor možné riešiť prostredníctvom negatívnej žaloby (§ 126) bolo načrtnuté napr. v rozhodnutí NS ČR zo dňa 31.1.2018, sp.zn. 22Cdo 4995/2017 a tiež v rozhodnutí NSČR zo dňa 26. 1. 2016, sp. zn. 22 Cdo 3523/2015. Riešenie otázky, kedy spoluvlastníkovi, ktorého právo ruší iný spoluvlastník, náleží negatívna žaloba a kedy sa má domáhať usporiadania pomerov medzi nimi, záleží na individuálnom posúdení konkrétnej veci. V zásade platí, že spor o spôsob užívania veci je sporom z jej správy (§ 139); Ak však spoluvlastník užívaním veci ruší právo iného spoluvlastníka, aby v rámci jeho podielu užíval spoločnú vec, bez toho, aby spôsob užívania veci bol upravený právnym konaním alebo rozhodnutím súdu, môže sa rušený brániť aj negatívnou žalobou. V niektorých prípadoch sa oba uvedené nároky prelínajú (ide o obdobu jednočinného súbehu v trestnom práve). Tak ak napr. jeden spoluvlastník trvalo parkuje vozidlo na rovnakom mieste a druhý spoluvlastník s tým nesúhlasí, pretože sa domnieva, že toto miesto je potrebné využiť inak, alebo pretože chce na ňom parkovať sám, pôjde o spor o správu spoločnej veci. Ak však takto zaparkované vozidlo tiež sústavne bráni druhému spoluvlastníkovi v príchode do garáže, ide súčasne o rušenie jeho práva, proti ktorému sa možno brániť negatívnou žalobou. V takom prípade spoluvlastník nežiada úpravu správy (užívania) spoločnej veci, požaduje len, aby mu druhý nebránil v príchode. Jeho právo prichádzať do garáže, ak jazdou nejako závažne neruší právo ďalšieho spoluvlastníka, vyplýva priamo zo zákona. Ide o právo vec v medziach spoluvlastníckeho podielu užívať. Môže byť obmedzené len ďalšou právnou skutočnosťou - napr. rozhodnutím väčšiny spoločníkov alebo rozhodnutím súdu. Pokiaľ nebudú medzi spoluvlastníkmi usporiadané pomery týkajúce sa správy spoločnej veci bude nutné na posúdenie, či sa jedná o spor zo správy spoločnej veci či sa rušený spoluvlastník má domáhať ochrany prostredníctvom negatívnej žaloby, klásť len tie najvyššie nároky. Jednoznačnejšie sa situácia javí vo chvíli, kedy medzi spoluvlastníkmi bude uzatvorená dohoda o spôsobe užívania spoločnej veci, či o tomto bude konštitutívne rozhodnuté súdom. V tejto súvislosti si možno predstaviť, že keď zo strany jedného spoluvlastníka nebude rešpektované usporiadanie pomerov týkajúce sa správy spoločnej veci, či už založenej dohodou spoluvlastníkov či rozhodnutím súdu, bude tento spoluvlastník svojím konaním nemajúcim oporu v platnom rozhodnutí spoluvlastníkov neoprávnene zasahovať do spoluvlastníckeho práva iného spoluvlastníka. Zo strany jedného spoluvlastníka bude totiž v tomto prípade neoprávnene zasahované do spoločnej veci a rušený spoluvlastník sa nebude domáhať usporiadania pomerov týkajúcich sa správy spoločnej veci (pomery riadenia spoločnej veci už upravené sú a rušiaci spoločník koná v rozpore s nimi), avšak tento sa v situácii, keď už došlo k zásahu do spoločnej veci bude len domáhať odstránenie dôsledkov takéhoto zásahu. Ak došlo už teda k zásahu do spoločnej veci, rušený spoluvlastník sa bude domáhať ochrany svojho spoluvlastníckeho práva, a to práve prostredníctvom negatívnej žaloby (porov. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dne 26.1.2018, sp. Zn. 22 Cdo 3523/2015).

6. V danej veci žalobkyňa čo do nároku na vypratanie (v poradí prvý nárok) zobrala žalobu späť v priebehu konania, žalovaný so späťvzatím súhlasil, a preto súd v zmysle § 145 ods.2 CSP v spojení s § 146 CSP konanie zastavil. Pokiaľ sa v danej veci žalobkyňa (v poradí druhým nárokom) domáhala uloženia povinnosti žalovanému nevstupovať v rodinnom dome do kuchyne a izby, nevykonávať tam žiadne úpravy a zásahy, neukladať v nich akékoľvek predmety, súd tento nárok posúdil ako spor zo správy spoločnej veci v zmysle § 139 OZ vychádzajúc z charakteru podielového spoluvlastníctva, ktorého podstatou je, že každý spoluvlastník je spoluvlastníkom celej nerozdelenej veci. Toto právo je obmedzené rovnakým právom každého ďalšieho spoluvlastníka. Predmetom konania je celá vec patriaca do podielového spoluvlastníctva a vyriešenie všetkých právnych (užívacích vzťahov) spoluvlastníkov (alebo jedného z nich) k tejto veci. V takomto spore vystupujú podieloví spoluvlastníci ako nútené spoločenstvo v zmysle § 78 CSP. teda pre úspech v tomto spore je nutná účasť všetkých subjektov právneho vzťahu. Stranami sporu musia byť všetci spoluvlastníci, lebo právoplatný výrok súdu zaväzuje len účastníkov konania. Ide o tzv. nútené nerozlučné procesné spoločenstvo všetkých spoluvlastníkov. Pokiaľ sa na konaní nezúčastnia všetci nerozluční spoločníci, súd nemôže návrhu vyhovieť pre nedostatok vecnej legitímácie, vyplývajúcej z hmotného práva. O nútené spoločenstvo ide vtedy, ak priamo zo zákona alebo z povahy veci je z hľadiska vecnej legitímácie nevyhnuté, aby v konaní vystupovalo spoločenstvo. Inak povedané, existencia spoločenstva je v takomto prípade vynútená hmotnoprávnou úpravou. Keď súd uzavrel, že v tejto časti nároku ide o spor o správu spoločnej

veci, z povahy veci je zrejmé, že účastníkmi konania musia byť všetci podieloví spoluvlastníci, keďže rozhodnutie súdu sa musí vzťahovať na všetkých podielových spoluvlastníkov, v opačnom prípade by tretí spoluvlastník (Ivan Z.) nebol rozhodnutím viazaný. Keďže okrem žalobkyne a žalovaného je spoluvlastníkom domu aj p. L. Z., ktorého žalobkyňa nepožala do konania, súd konštatoval nedostatok pasívnej vecnej legitímácie, a preto súd v tejto časti žalobu zamietol bez toho, aby skúmal otázky súvisiace s existenciou dohody podielových spoluvlastníkov o užívaní rodinného domu. Nárok žalobkyne (v poradí tretí), ktorým sa domáhala uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa akéhokoľvek konania, ktoré by žalobkyňu rušilo v pokojnom užívaní miestnosti, miestnosti zamykať a pod. súd vyhodnotil ako nárok žalobkyne na poskytnutie ochrany proti žalovanému, ktorý podľa jej tvrdení jej spoluvlastnícke právo ruší, teda ide o rušenie práva žalobkyne užívať v rámci spoluvlastníckeho podielu spoločnú vec v zmysle § 126 Občianskeho zákonníka (tzv. zapieracia, negatívna žaloba). V časti tohto nároku sa totiž žalobkyňa nedomáha usporiadania pomerov medzi spoluvlastníkmi, len chce mať možnosť pokojne užívať sporné miestnosti - izbu a kuchyňu v rodinnom dome, ktorému má brániť žalovaný tým, že tieto miestnosti uzamyká, vymenil vložky v zámkoch na dverách, odstraňuje z izieb veci vo vlastníctve žalobkyne, fyzicky ju napáda pri prechádzaní okolo týchto miestností. V konaní bolo preukázané, že žalovaný predmetné miestnosti - izbu a kuchyňu v rodinnom dome zamykal, čo sám žalovaný potvrdil, tiež potvrdil, že vynášal z izieb veci vo vlastníctve žalobkyne (knihy). Nepresvedčivo vyznelo tvrdenie žalovaného, že si „nie je vedomý“, že by rozbil dva stolíky žalobkyne, ktoré sa nachádzali v týchto miestnostiach. Je však nepochybné, že vzťahy medzi žalobkyňou a žalovaným sú vážne narušené v dôsledku nezhôd ohľadom užívania týchto miestností, čo potvrdili aj vypočutí svedkovia. Uzamykaním miestností a ostatným konaním žalovaného (zásahmi do vecí vlastnícky patriacich výlučne žalobkyňi) je tak rušené pokojné užívanie predmetných izieb žalobkyňou, teda žalovaná je preukázateľne žalobcom rušená vo výkone jej spoluvlastníckeho práva. Užívanie spoločnej veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu je jedným zo základných oprávnení spoluvlastníka. Žiadne rozhodnutie k nemu zásadne potrebné nie je, ale naopak rozhodnutím môže byť (za náhradu) obmedzené. S poukazom na uvedené súd v tejto časti žalobe vyhovel a rozhodol, že žalovaný je povinný zdržať sa rušivých zásahov do vlastníckeho práva žalobkyne k predmetnému domu spočívajúcich v zamedzovaní prístupu do kuchyne a izby nachádzajúcich sa na prízemí vpravo od vchodu, ktorého sa žalovaný dopúšťa ich uzamknutím, zamedzovaním vstupu a akýmkoľvek konaním, ktorým by znemožnil či sťažil užívanie týchto priestorov žalobkyňou. V tomto smere súd uvádza, že nie je vylúčené podať zapieraciu žalobu aj po jedinom rušivom čine, ktorý nezanechal následky, alebo tam, kde už rušenie prestalo, avšak existuje konkrétne nebezpečenstvo jeho opakovania v budúcnosti. V danom prípade síce jednorazové uzamknutie dverí, avšak na dlhšiu dobu a vážne narušené vzťahy strán sporu, preto nemožno vylúčiť, že by žalobkyňi nehrozilo opakovanie takéhoto činu.

7. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 256 ods.1 CSP. Predmetom konania boli 3 nároky žalobkyne, pričom úspešná bola v treťom nároku (zapieracia žaloba), neúspech mala v časti, v ktorej žiadala, aby súd uložil žalovanému povinnosť nevstupovať do kuchyne a izby, nevykonávať tam žiadne úpravy a zásahy, neukladať v nich akékoľvek predmety (druhý nárok). V časti prvého nároku (vypratania) zobrala žalobu v priebehu konania späť s odôvodnením, že žalovaný po podaní žaloby odstránil z miestností veci a teda odpadol predmet konania. Žalobkyňa spočiatku žiadala, aby žalovaný odstránil z miestností bicykel. Žalovaný tvrdil, že v miestnostiach nemá žiadne osobné veci. Neskôr žalobkyňa žiadala odstránenie lampy, pričom žalovaný nepoprel, že túto odstránil až v priebehu konania. Z uvedeného vyplýva, že čo do späťvzatia žaloby o vypratanie miestností - bicykla možno procesné zavinenie za zastavenie konania pričítať žalobkyňi, ktorá nepreukázala, že by sa bicykel v čase podania žaloby nachádzal v miestnostiach a že by ho žalovaný odstránil v priebehu konania (ani fotokópia fotografií na ktorej sa bicykel nachádza nedokazuje, že tento sa tam nachádzal v čase podania žaloby), pričom čo do späťvzatia žaloby ohľadom vypratania miestnosti - odstránenia lampy späťvzatie žaloby procesne zaviniť žalovaný, ktorý lampu odstránil až v priebehu konania (čo na pojednávaní nepoprel). Vzhľadom na uvedené je pomer úspechu a neúspechu strán sporu rovnaký, preto súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

8. Proti tomuto rozsudku do výrokov III. o zamietnutí zvyšku žaloby žalobkyne a výroku IV. o náhrade trov konania podala včas odvolanie žalobkyňa. Poukázala na to, že aj keď nenapáda správnosť výroku I. o zastavení konania v dôsledku jej čiastočného späťvzatia žaloby, nesúhlasí s hodnotením skutkového stavu v tejto súvislosti sudom prvej inštancie. Súd prvej inštancie hodnotil čiastočné späťvzatie žaloby ako procesné zavinenie žalobkyne na zastavení konania, vychádzajúc z toho, že žalobkyňa nepreukázala, že by sa napríklad bicykel žalovaného v čase podania žaloby nachádzal

v predmetných miestnostiach. Takýto záver súdu nezodpovedá skutočnosti a vykonaným dôkazom. Žalobkyňa predložila súdu súbor fotografií vyhotovených 21.02.2021, z ktorých je zrejme, že v predmetných miestnostiach domu sa nachádza okrem iných vecí žalovaného aj jeho bicykel. Všetky fotografie boli vyhotovené 21.02.2021 a žaloba bola podaná 8.2.2021, teda v deň podania žaloby žalovaný svoje veci v predmetných miestnostiach uložené mal. Odstránenie vecí považuje žalobkyňa za jeho reakciu na podanú žalobu a neodkladné opatrenie. Nakoniec žalovaný ani nepoprel, že v predmetných miestnostiach mal uložené svoje veci, dokonca na pojednávaní sčasti priznal, že si do kuchynskej linky uložil svoje taniere a taktiež tam mal uložené aj svoje náradie. V zmysle § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Z uvedeného vyplýva, že skutkové tvrdenia žalobkyne ohľadom vecí, ktoré si neoprávnene žalovaný v sporných miestnostiach uložil a po podaní žaloby odstránil sú preukázané. Pokiaľ ide o výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí zvyšku žaloby, súd zamietavý výrok odôvodňuje tým, že žalobkyňa na strane žalovaného nepojala ďalšieho spoluvlastníka predmetného domu L. Z.. Podľa žalobkyne právnym úkonom umožňujúcim (oprávňujúcim) pojať niekoho do konania ako účastníka so všetkými právnymi dôsledkami je protiprávnosť jeho konania. Takéhoto protiprávneho konania sa voči nej dopúšťal len žalovaný M. Z. a preto sa ochrana domáhala len voči nemu. Druhý spoluvlastník, L. Z., žalobkyňu vo výkone spoluvlastníckeho práva v ničom nerušil a žalobkyňa preto nemala právny, ani skutkový dôvod, zaťažovať ho do sporu. V prípade, ak by súd žalobu voči L. Z. zamietol, vystavila by sa aj riziku, že by mu musela nahradiť trovy konania. Z uvedeného vyplýva, že dôvody v zmysle § 78 CS, nie sú dané. Bola preukázaná konkludentná dohoda spoluvlastníkov o užívaní predmetného domu a aj to, že žalobkyňu žalovaný v užívaní jej bytu protiprávne rušil. Dôvodne sa tak žalobkyňa domáhala ochrany v zmysle § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie preto v tejto časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobkyňa z týchto dôvodov navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku III. zmenil a jej žalobe vyhovel a vo výroku IV. ho rovnako zmenil a priznal jej právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

9. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že v prvej časti žaloby, o vypratanie nehnuteľnosti, žalobkyňa vzala svoju žalobu späť a súd konanie zastavil vo výroku I.. Vo výroku II. súd prvej inštancie žalovanému uložil zdržať sa rušivých zásahov do vlastníckeho práva žalobkyne k predmetnému domu s tým, aby jej nezamedzoval prístup do kuchyne a izby. Toto právo žalobkyne ako podielovej spoluvlastníčky žalovaný rešpektuje. Vo zvyšnej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol a rozhodol, že žiadna zo sporových strán nemá nárok na náhradu trov konania. Pokiaľ ide o výrok III. napadnutého rozsudku, je žalovaný toho názoru, že v tomto smere súd rozhodol správne. Súd prvej inštancie zaujal názor o nútenom spoločenstve v súdnom konaní v zmysle § 78 CSP, že v konaní musia vystupovať všetci podieloví spoluvlastníci, pretože právoplatný rozsudok by zaväzoval len účastníkov konania. Pokiaľ takto žalobkyňa nepojala do konania aj ďalšieho spoluvlastníka Ivana Z., ktorý spoluvlastní podiel na predmetnej nehnuteľnosti o veľkosti 1/3-ina, bolo porušené ustanovenie § 78 CSP. Preto v tomto smere odôvodnenie súdu prvej inštancie považujem žalovaný za vecne správne. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnuté výroky rozsudku súdu prvej inštancie potvrdil.

10. K vyjadreniu žalovaného na svoje odvolanie sa vyjadrila žalobkyňa. Podľa nej z výpovedí svedkov V. B. a O. R. vyplynulo, že bratia Jaroslav a L. Z. užívajú horné podlažie predmetného domu a ona užíva prízemie a to už niekoľko rokov. Nikto si nikdy nerobil žiadne nároky na iné priestory domu. Je teda preukázané, že konkludentne došlo medzi spoluvlastníkmi k dohode o rozsahu užívania predmetného domu. Dohoda o rozsahu užívania nehnuteľnosti podielovými spoluvlastníkmi nemusí byť písomná. Hoci súd explicitne k uvedenej neformálnej dohode spoluvlastníkov nezaujal konkrétne stanovisko, nemôže obsah výpovedí svedkyne B. a R. spochybníť. Nemôže to spochybníť ani žalovaný, ktorý tým, že rešpektuje napadnutý rozsudok vo výroku II., vlastne doznáva dôvodnosť žaloby žalobkyne.

11. Žalovaný na toto vyjadrenie žalobkyne uviedol, že vyjadrenie žalobkyne, že ak rešpektuje napadnutý rozsudok vo výroku II., doznáva dôvodnosť jej žaloby je účelové. Žalovaný rešpektuje spoluvlastnícke právo žalobkyne k predmetnému domu v tom smere, že ako podielová spoluvlastníčka má žalobkyňa právo prístupu do kuchyne a izby nachádzajúcich sa na prízemí predmetného domu s tým, že on kuchyňu a izbu nebude zamykať a zamedzovať vstupu žalobkyne. V tomto smere však v žiadnom prípade nemôže ísť o výlučné užívanie kuchyne a izby žalobkyňou, keďže podiely nadobudli 06.12.2019 na základe zmluvy a odvtedy nebola dohoda o hospodárení so spoločnou vecou tak, ako to potvrdili aj vypočuté svedkyne V. B. a O. R.. Ďalej tak žalovaný zotrváva na svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne, ktoré je podľa neho nedôvodné.

12. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalobkyne, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutých častiach vo výrokoch III. o zamietnutí zvyšku žaloby žalobkyne a výroku IV. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

13. Odvolací súd preskúmaním veci v rozsahu a z dôvodov odvolania žalobkyne dospel k záveru, že súd prvej inštancie pri rozhodnutí vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobkyne dodáva nasledovné:

14. V prvom rade je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie správne usúdil a následne aj správne v napadnutom rozsudku odôvodnil, že podstatnou otázkou pre rozhodnutie o žalobe žalobkyne v časti, v ktorej sa domáhala, aby súd žalovanému uložil povinnosť nevstupovať v predmetnom rodinnom dome do kuchyne a izby na prízemí, nevykonávať tam žiadne úpravy, zásahy, neukladať tam akékoľvek predmety je, či medzi podielovými spoluvlastníkmi predmetných nehnuteľností existuje dohoda o užívaní spoločnej veci. Ak takáto dohoda existuje a niektorý zo spoluvlastníkov ju nerešpektuje a svojím konaním ruší druhého spoluvlastníka v dojednanom hospodárení so spoločnou vecou, môže sa dotknutý spoluvlastník negatívnou žalobou domáhať súdnej ochrany proti takémuto konaniu. V kontexte danej veci to znamená, že ak je medzi podielovými spoluvlastníkmi predmetných nehnuteľností dohoda o hospodárení so spoločnou vecou, obsahom ktorej je dohoda, že uvedené kuchyňa a miestnosť na prízemí predmetného domu užíva výlučne žalobkyňa, môže sa táto domáhať proti podielovému spoluvlastníkovi, ktorý ju v dohodnutom užívaní spoločnej veci ruší negatívnou žalobou uloženia povinnosti zdržať sa takéhoto rušivého konania /tu konkrétne zdržať sa vstupovania do miestností, vykonávania úprav a zásahov v nich i ukladania akýchkoľvek predmetov v nich/. Ak ale dohoda podielových spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou neexistuje, resp. nie je jej existencia v spore preukázaná vykonaným dokazovaním, je nutné žalobu, ktorou sa podielový spoluvlastník domáha, aby druhý podielový spoluvlastník nevstupoval do časti spoločnej nehnuteľnosti, nerobil tam úpravy, zásahy, neumiestňoval tam akékoľvek veci posúdiť ako návrh podielového spoluvlastníka na rozhodnutie súdu o hospodárení so spoločnou vecou v zmysle § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V takýchto prípadoch je nepochybne potrebné, aby rozhodnutie súdu o hospodárení so spoločnou vecou zavazovalo všetkých podielových spoluvlastníkov spoločnej veci a preto sa musia všetci zúčastniť ako sporové strany konania, v ktorom súd o hospodárení so spoločnou vecou rozhoduje. Z hľadiska procesného práva ide o tzv. nútené spoločenstvo v zmysle § 78 ods. 1 CSP, teda procesné spoločenstvo, v ktorom osobitný predpis vyžaduje pre úspech v spore účasť všetkých subjektov právneho vzťahu /tu podielového spoluvlastníctva/. Ak by podmienka účasti všetkých dotknutých subjektov-podielových spoluvlastníkov v konaní splnená nebola, musí súd v zmysle § 78 ods. 2 CSP žalobu bez ďalšieho zamietnuť.

15. V danej právnej veci sa žalobkyne existencii dohody podielových spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou nepodarilo preukázať. Jej tvrdenia o konkludentnej dohode podielových spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou žalovaný vo svojom vyjadrení k jej žalobe poprel a ani výpovedami svedkýň Anny B. a O. R., sestier strán sporu, nebolo tvrdenie žalobkyne preukázané. Z výpovedí samotnej žalobkyne, žalovaného i oboch menovaných svedkýň vyplynulo, že dotknuté miestnosti, kuchyňa a izbu na prízemí predmetného domu, užívali za života rodičia strán sporu, resp. po smrti ich matky otec strán sporu s druhou manželkou. Žalobkyňa užívala iné tri izby na prízemí a žalovaný s bratom L. užívali miestnosti na hornom poschodí predmetného domu. Zo žiadnej z výpovedí nevyplynulo, že by sa podieloví spoluvlastníci výslovne dohodli na tom, že dotknuté miestnosti, kuchyňa a izbu na prízemí predmetného domu, bude užívať žalobkyňa. Z. O. R. nakoniec existenciu takejto dohody poprela. Rovnako tak nemožno mať uvedenými výpovedami za preukázané, že by sa na užívaní dotknutých miestností žalobkyňou dohodli podieloví spoluvlastníci konkludentným spôsobom. Svedkyňa V. B. vypovedala, že po smrti rodičov začala žalobkyňa uvedené dve miestnosti prerábať, čo sa ostatným súrodencom nepáčilo. Aj svedkyňa O. R. vypovedala, že keď si žalobkyňa začala na tieto miestnosti

nárokovat, začala ich prerábať, boli z toho všetci prekvapení. Samotná žalobkyňa vypovedala, že do týchto miestností mali prístup aj žalovaný a brat L.. Žalovaný zase uviedol, že keď po smrti rodičov začala žalobkyňa predmetné miestnosti prerábať a oni sa proti tomu ohradili, povedala žalobkyňa, že to bude pre ostatných súrodencov /keďže v tom čase boli všetci šiesti súrodenci aj podielovými spoluvlastníkmi predmetných nehnuteľností/. Podľa odvolacieho súdu tieto výpovede nijako nepreukazujú, že medzi podielovými spoluvlastníkmi došlo konkludentným spôsobom k dohode o tom, že dotknuté miestnosti na prízemí predmetného domu bude užívať žalobkyňa, ale naopak, tieto výpovede svedčia o tom, že ostatní podieloví spoluvlastníci nesúhlasili s tým, keď po smrti rodičov si začala na dotknuté miestnosti nárokovať žalobkyňa a začala ich prerábať.

16. Existencia dohody podielových spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou, uzatvorenej výslovne alebo konkludentným spôsobom, teda nebola v spore preukázaná a keď sa žalobkyňa svojou žalobou domáha, aby súd žalovanému ako ďalšiemu podielovému spoluvlastníkovi uložil povinnosť nevstupovať do časti spoločnej nehnuteľnosti, nerobiť tam úpravy, zásahy, neumiestňovať tam akékoľvek veci, súd prvej inštancie celkom správne takúto žalobu žalobkyne posúdil ako návrh podielového spoluvlastníka na rozhodnutie súdu o hospodárení so spoločnou vecou v zmysle § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súdného konania o takejto žalobe sa preto mali zúčastniť všetci podieloví spoluvlastníci spoločnej nehnuteľnosti, teda aj brat strán sporu Ivan Smatana, keďže ide o prípad tzv. núteného spoločenstva v zmysle § 78 ods. 1 CSP. Keďže táto podmienka účasti všetkých dotknutých subjektov-podielových spoluvlastníkov v konaní splnená nebola, súd prvej inštancie správne v zmysle § 78 ods. 2 CSP žalobu žalobkyne v uvedenej časti zamietol /výrok III. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie/.

17. Čo sa týka druhého napadnutého výroku IV. rozsudku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania, aj tu je rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa odvolacieho súdu správne. Súd prvej inštancie správne pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z úspechu strán sporu v konaní. Žalobkyňa bola procesne úspešná v časti žaloby /vyhovujúci výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie/, v inej, rovnocennej časti žaloby bol úspešný žalovaný /zamietavý výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie/. V poslednej časti žaloby-vypratanie dotknutých miestností, kedy súd konanie v časti pre späťvzatie žaloby zastavil /výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie/ súd prvej inštancie videl procesné zavinenie na zastavení konania v rovnakom pomere na oboch stranách sporu, kedy žalovaný po začatí konania odstránil z dotknutých miestností svoje svietidlo ale na druhej strane nebolo preukázané, že tam mal v čase podania žaloby svoj bicykel a tento po podaní žaloby odstránil. Žalobkyňa v odvolaní brojí práve proti záveru súdu prvej inštancie o nepreukázaní umiestnenia bicykla žalovaného v dotknutých miestnostiach a jeho odstránenia žalovaným po podaní žaloby. Podľa odvolacieho súdu uvedené nie je v kontexte danej veci vôbec významné.

18. Procesné zavinenie na zastavení konania pre späťvzatie žaloby možno pričítať žalovanému len vtedy, keď sa pre jeho správanie vezme späť dôvodne podaná žaloba. V tejto veci to znamená, že aby sa zastavenie konania v časti o žalobe žalobkyne na vypratanie pričítalo zavineniu žalovaného, bolo by potrebné, aby sa nielen žalovaný po podaní žaloby zachoval spôsobom, ktorý žalobou požadovala žalovaná /vypratá dotknuté miestnosti v predmetnom dome/ ale aby aj žaloba žalobkyne v tejto časti bola podaná dôvodne, teda že žalobkyňa mala nárok požadovať od žalovaného vypratanie dotknutých miestností predmetnej nehnuteľnosti. Práve uvedená druhá podmienka tu splnená nebola. Ako bolo vyššie uvedené, žalobkyňa sa v konaní nepodarilo preukázať existenciu dohody podielových spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou, podľa ktorej by mala právo dotknuté miestnosti užívať výlučne ona. Len vtedy by však mala právo požadovať, aby ostatní podieloví spoluvlastníci do dotknutých miestností neumiestňovali svoje veci a tam už umiestnené svoje veci odstránili. Inak platí, že každý z podielových spoluvlastníkov, teda aj žalovaný, je oprávnený užívať ktorúkoľvek časť spoločnej nehnuteľnosti, vrátane umiestňovania a ponechania hnutelných vecí v ktorejkoľvek časti spoločnej nehnuteľnosti. V tomto zmysle nemožno chápať žalobu žalobkyne v časti o vypratanie dotknutých miestností predmetného domu ako dôvodne podanú a bez ohľadu na správanie sa žalovaného po podaní žaloby preto nemožno procesné zavinenie na zastavení konania pripísať za vinu žalovanému ale len žalobkyňi, ktorá v tejto časti vzala svoju žalobu späť. Z hľadiska princípu úspechu v konaní, ktorý je určujúci pri rozhodovaní o náhrade trov konania by preto mal mať žalovaný právo na pomernú časť náhrady trov konania, pretože bol procesne úspešný nielen v časti, v ktorej súd žalobu žalobkyne zamietol /výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie/ ale aj v časti, v ktorej súd konanie o žalobe žalobkyne v časti o vypratanie nehnuteľnosti zastavil /výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie/. Keďže však

odvolací súd nemôže zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie v časti náhrady trov konania v neprospech odvolateľky-žalobkyne, nezostalo mu iné, ako rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku IV. o náhrade trov konania potvrdiť.

19. Vzhľadom na uvedené dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach vo výrokoch III. o zamietnutí zvyšku žaloby žalobkyne a výroku IV. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP. V odvolacom konaní bol žalovaný celkom úspešný a preto mu odvolací súd priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).